

PREMJEŠTANJA

IZVANREDNE VIJESTI

Turisti su noćas progrizli koru grada
legli su pod klupe dok je limfa curila prema moru
djeca su im između zalagaja zvjerala u labave konope trabakula
i sisala negativ ljetovanja

progrizi grad se skvrčio na rubovima
i povukao u se ali na van na dolje na naglo i tu se zgrčio
oni koji su bili bos i namazani uljem kliznuli su
i nestali u ambisu
odakle je poslije dugo zračila toplina

mali grad s rupama u tijelu
šišti kao pokvareni duhački instrument
eno još uvijek ššššššš
poprečno i pravocrtno izbijaju pjege

turisti sad naglo trče orošeni znojem da zaustave krvarenje
oglodanim klipovima kukuruza, plastičnim tanjurima i poderanim lepezama
ono što naslućujem oprezno hodajući sjenom
su uzdizanja davno zakopanih meteora
pokreće se iznutra nešto
nikad do kraja usmrćeno

turisti su se oteli povoljnim aranžmanima
uspostavili paraturističke odrede
kreću se neucrtanim rutama
gps u loop-u ponavlja upute o eliminaciji
vjetar je već u predgrađima
gnijezdi se i čeka pojačanje
u vešerajima odseljenih stanovnika
na zadnjem katu nebodera od oprane love
stvorit će se dijete

ELEKTRIČNA NAM ŽICA

Naelektriziram se od samog pogleda na žicu
ujutro dok trljam lice
sjetim se kako mi je Tanja ljetne večeri rekla
da su carinici zaboravili hraniti životinje
iz cirkusa koji su zadržali na granici
i one su krepale
na granici
a carinici su se valjda sjetili kada su počele vonjati strvine
slonova, deva, majmuna i mršavog tigra
onda su se skupile muhe
na granici
i počele ujedati carinike za debele vratove
iznad kragni
tamo gdje izviruju dlake
ili je jedan od njih iznenada rekao
Halo, Mile, jesi li nahranio žirafu?

uvijek se naelektriziram od pogleda na kavez
i pitam se je li sprovedena struja
sve je očitije da podsjećamo na jata čudnovatih kljunaša
ili izdresiranih ponija
a vlasnici cirkusa i žongleri, cirkusanti, hipnotizeri i gutači noževa
carinici, mešetari, preprodavači na granicama divljih deponija
bruse noževe, pljuju, čekaju
dok šverceri tapkaju karte ispred ulaza u žicu

još uvijek se uzdamo u providnost
kao psi kao psi
ne znam što je ako nije glad
to što nas je pretvorilo u životinje trzavih pokreta
spuštenih ramena i isturenih čeljusti
brzo lajemo i puštamo paru kroz oštre sjekutiće
na granicama bivših carstava divljih deponija danas
gdje nas drže
pune vjere u čuvare
trljamo oči

MIRENJE S VREMENOM

Postaje općenito toplije
na jabuci ostaju tragovi krvi
peckanje u grlu
koži
u očima
vatre u domovima običnih ljudi
tinjaju
duga siječanjaska popodneva s mrakom
na vrhovima prstiju kao crnim šlagom
sunce se opet nije pojavilo na vlastitom zalasku
poslalo je praznu kočiju s malo zlata
i nekoliko purpurnih traka od baršuna
jaderno
podsjeća na traku vijenca za sprovod
ali dobro
ponekad i sunce zaboravi kurtoazije
autobusi polako kreću u provinciju
usamljeni putnici slušaju popodnevne vijesti
planine su plave
pucaju od leda njihovi oštri bridovi
gdje su sada sokoli
i životinje mekog krzna što ostavljaju plitke tragove
površina mora je uzbibana
neprozirno zrcalo nebesa
konop je pljusnuo u vodu
rampa trajekta zagrebala rivu zadnji put danas
putnici odlaze na otok
slušaju popodnevne vijesti na radiju
u toplom salonu motornog broda

nakon toga grad postaje poprište međuprostornih kolebanja

KIŠ KARVER

KAFKA KAMOV

Kiš Karver
Kafka Kamov

kroz zube
držeći dah
dižući tlak
vodeći oči otvorene nad

Vodu

pod mostom
potpuno izbezumljena zemlja
jezom posvećena
gutam jecaj što iz svih dvosložnih riječi struji
majko mila, htjela sam da kaže Voda
majko mila kako se nikada za tvoga života nisam usudila
napisati komunist
misleći na onoga gadnog čovjeka
što je iza onog zida kecnuo ovog
a iza ovog zida kecnuo onog
i mrzio je
to je bila sva njegova filozofija
a ja sam ga nazvala komunist da napakostim
pa da

Kiš Karver
Kafka Kamov
pa da i ti vidiš ovaj grad složenicu
iz kojeg kaplje bijeda kao infuzija
i da zajedno sjednemo za stol u kafanu
naručimo meso i pivo pa
pustimo da se sve stvari same od sebe slože

sad je gotovo
Kiš Karver
Kafka Kamov

trčim mostom putujem mrakom
raseljena lica razmazana na mekim granicama
za šverc

sve to vidim
iako je mrak oštar kô igla

je l' ubio čovjeka ili ukrao kokoš
to čujem iako su
svima ruke svezane

na ovom mjestu sada između svjetova
obilaze nas šleperi s balvanima
ukradeni transport za novu revoluciju

majko mila, zašto nisam ranije napisala komunist pa da
dođemo ovdje obje
na vrijeme
a ne sad
noću
kradom
na kolodvoru konobar
kao grobar noćnih litalaca
otkopava humke mirisne mljevene kafe
pred vodom ugrijanih džezava
mesing cvjeta za buduće spomenike

kakvo glupo nedoba
civilim iz moždana skupa s onom jamom
Kiš Karver
Kafka Kamov

zar baš na kolodvoru da počnem shvaćati

to što pamtim s račvišta svojih putova
dekor, kič, pokidane fronce cvijeća

budim se, noć je, u Podgorici sam
Znate li, gospođo, zašto ova linija vozi noću?
pita me čovjek s frčkovom fudbalerkom,
ne znam, Maradona, reci mi ti

Da svijet ne vidi kuda ih vozimo
pa zagri volan, pritisne gas
krivudavim putem u kanjon zauvijek između
Kiš Karver
Kafka Kamov
Kiš Karver
Kafka Kamov

SAMO DUŠA STARE KORNJAČE

On joj je rekao da je stara kornjača
i da želi da umre
nestane sa ovog svijeta
i da je luda
vikao je
a ona je ugasila plamenik pod loncem u kojem se kuhala riba
i sjela
on je podigao stolicu i tresnuo njome o pod
ona je gledala u udaljenu zamišljenu jednu točku
i mislila

Da sam polje voljela bih vjetar
mak buhač kadulju brnistru
kad oprašuje topal
da sam polje rodila bih tisuće zrikavaca
što će u kolovozu dozivati zvijezde

On je tada srušio kutiju sa čarapama
i rekao da će joj uništiti život
ona se bojala išta reći, ustati se
čekala je da sve prođe i da se smiri
gledala u udaljenu zamišljenu točku u prostoru
i mislila

Da sam more voljela bih vjetar
u tirkizu razlivena sunca
kad svjetluca bisere
da sam more voljela bih tisuću školjaka
što zijevaju u valove i struje

On je počeo čupati svoju kosu
ona je čekala da je udari
promucala je – Prestani, molim te
on je rekao da će joj se napiti stare krvi
i razbio daljinski upravljač o zeleno ofarbani zid
ona je uvukla glavu u ramena
i gledala kao stara kornjača
u udaljenu zamišljenu točku u prostoru
i mislila
da sam samo duša osmijeha
onima što potuljeni koračaju kolonama
kad napuštaju svoju zemlju
da sam samo duša sunca voljela bih
da mogu nositi svijet na svome oklopu